

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμικῶν, κληθεὶς παρεσχέν ἐν τῇ γράμῃ ἡμῶν ὑπηρεσίαις, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἐριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Αὐγούστου 1897

Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 36

Αἱ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΝ Τῷ ΑΡΣΑΚΕΙῳ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

(Ἰδὲ τὸ ἐν τῇ «Διαπλάσει» τῆς 5 Ἰουλίου ε. ε. Ἡμερολόγιον τοῦ Φαίδωνος, σελ. 220.)

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΛΑΚΗ

Τυχούσα τοῦ χιλιοδράχμου Ραλλείου βραβείου
ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Ἀθηνῶν.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ Α. ΔΕΣΥΛΛΑ

Διανεμηθεῖσαι τὸ πεντακοσιδράχμον Παπαγιάννειον βραβεῖον
ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Πατρῶν.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Κ. ΣΤΑΜΑΤΗ

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 273)

— Καλὲ τί μου λέγει ἡ Λουκία; ἠρώτησεν ἡ Δνὶς Μοραντζή πολὺ τεταραγμένη τὸν ἀδελφόν της, ὅταν οὗτος ἐπέστρεψε διὰ τὸ πρόγευμα εἰς τὴν οἰκίαν, ὅθεν ἔλειπεν ἀπὸ τῆς πρωΐας· ἀλήθεια ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ;

— Κακόβουλος διάδοσις! ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀγαπητή μου, ζῇ καὶ βασιλεύει! Καὶ ὁ κύριος Μοραντζῆς διηγήθη τὰ κατὰ τὴν συνωμοσίαν.

— Καὶ ξεύρεις ποῖος τὰ ἀνεκάλυψεν ὅλα; προσέθεσεν. Ὁ Πέτρος Πομπόνης, ὁ φίλος τοῦ Ἐκτορος. Φαίνεται ὅτι εὑρε ἓνα κομμάτι ἐπιστολῆς, ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν κόμητα Φροσώ, τὸν Νομάρχην τοῦ Σηκουάνα καὶ ἀμέσως...

— Τεμάχιον ἐπιστολῆς! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία. Ἐγὼ τὸ ἡῦρα, ἐγὼ τοῦ το ἐδιάβασα!

Καὶ διηγήθη ὅ, τι συνέβη μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Πέτρου κατὰ τὴν πρωΐνῃν της ἐκδρομὴν.

— Τὸ εὐτύχημα εἶνε, μπαμπᾶ, ὅτι μ' ἐμάθατε καὶ ὀλίγα λατινικά, εἶπεν. Ἀλλέως δὲν θὰ ἤξευρα ὅτι αἱ δύο ἐκεῖναι λέξεις — Fuit Imperator — ἐσήμαιναν: ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανε. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι καὶ ἐγὼ ἔπαιξα τὸ μέρος μου εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς συνωμοσίας! Εἶμαι πολὺ ὑπερήφανη καὶ εὐχαριστημένη δι' αὐτό...

— Ἐτελείωσε, κόρη μου! εἶπεν ὁ ἀρχιεπιφύλαξ γελῶν. Σὺ ἔσωσες τὴν Αὐτοκρατορίαν!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασεν ὁ πολίτης Δαγκίν. Ἀφ' οὗ οἱ δύο φίλοι ἀντήλλαξαν τὰς σκέψεις των περὶ τοῦ ζή-

τήματος τῆς ἡμέρας, ὁ δὲ γηραιὸς δημοκρατικὸς συνεχάρη τὴν Λουκίαν διὰ τὸ μέρος, τὸ ὅποτον εἶχε λάβῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

— Πῶς; μπάρμπα-Δαγκίν! ἀνέκραξεν ἐκπληκτὸς ἡ Λουκία. Δὲν εἶσθε λοιπὸν δυσηρεστημένος ποῦ ἀνεκαλύφθη ἡ συνωμοσία;

— Καὶ ποῖος τὸ λέγει αὐτό!;

— Δόξα σοι ὁ Θεός! διότι, τί νὰ σας πῶ! Ὅταν ὁ Πέτρος, ἀφ' ἡμέρας ἔκείνης λέξεις, μοῦ εἶπεν ὅτι τοῦ μυρίζεται συνωμοσία δημοκρατικῶν, ἐφοβήθηκα... ἐφοβήθηκα πολὺ...

— Μὰ τί ἐφοβήθηκες;

— Ἐφοβήθηκα μήπως ἦσθε ἀναμειγμένος καὶ σεις.

— Ἀ! μ' ἔχεις λοιπὸν γιὰ τρελό;

— Μὰ ξεύρω καὶ ἐγὼ... εἶπεν ἡ Λουκία γελῶσα πονηρῶς. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ὀρκισθῇ ὅτι εἶσθε καὶ πάρα-πολὺ φρό-

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΡΑΜΥΔΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Οί γάτοι και αἱ γάται τῆς γειτονείας ἔχουν μεγάλην νυκτερινήν συναυλίαν ἐπάνω εἰς τὰ κεραμυδία . . . Ὁ σεβάσμιος ἀρχιμουσικός των Μουστακαλῆς— ἓνας γέρος γάτος, μέ γαλανά μάτια καί μέ μεγάλα ἄσπρα μουστάκια, — ἐορτάζει τὸ ἰωβιλαῖόν του, ἐπειδὴ συμπληρώνει ὁ δὲ εὐχὰς δολοκλήρη ἔτη ζωῆς καὶ μουσικῆς ἐργασίας—πολὺ σπάνιον πρᾶγμα διὰ γάτον!

Ὁ κύριος Μουστακαλῆς δὲν εἶνε μόνον ἐξοχὸς μουσικός, ἀλλὰ καὶ περίφημος κυνηγός. Πουλιά, πεταλούδες, ἀκρίδες, νυκτερίδες, κατσαρίδες, καὶ τί δὲν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ φοβερόν του νύχι! . . . Ἡ μεγάλη του ὁμὸς εἰδικότης, ἥ ὅπως λέγουν οἱ γάτοι, τὸ φόρετ του, εἶνε τὰ ποντίκια. Ὁ κύριος Γατίδης, ἓνας λόγιος γάτος ὁ ὅποιος συνέγραψε τὴν βιογραφίαν τοῦ ἐνδόξου Μουστακαλῆ, λογαριάζει ὅτι ἕως σήμερον πρέπει νὰ ἔχη φάγη περισσότερα ἀπὸ τέσσαρες χιλιάδες ποντίκια—φαντασθῆτε!

Πρὸς τιμὴν του λοιπὸν δίδεται ἡ μεγάλη αὐτὴ συναυλία, τὴν ὁποίαν με φρίκην ἀκούουν τὰ ποντίκια ἀπὸ τὰ κρεβάτια των, καὶ ἡ σελήνη μέ χαμῶ- γελον ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἐχει δίκαιον νὰ γελά ἡ σελήνη! Τί νὰ φοβηθῇ αὐτὴ ἀπὸ τοὺς γάτους; Πρῶτον δὲν τρώγεται· ἔπειτα καὶ ἂν ἐτρώγετο, εὐρίσκεται τόσον ὕψηλά, ποὺ κανένας γάτος δὲν θὰ ἤμπορούσε νὰ τὴν φθάσῃ. . . Ἀλλὰ γιὰ ἐρωτήστε καὶ τὰ καίμενα τὰ ποντίκια! Πῶ, πῶ! μέ τί τρόπον ἐξύπνησαν καὶ μέ τί ἀγωνίαν ἀκούουν τὰ σπαρακτικά ἐκεῖνα ξεφωνητὰ των ἐχθρῶν των καὶ τὰ ἀπειλητικά ἐκεῖνα τραγούδια, ποὺ ὅλῳ καὶ γιὰ ποντίκια λέγουν! . .

«Πάστα φιστίκι—μικρὸ ποντίκι—καὶ παχουλό...» Αὐτὸ τὸ τραγούδι ψάλλουν τώρα οἱ γάτοι, τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ὁ μεγαλύτερος ποιητής των, ὁ κύριος Νυχοποδράτος, τὸ ἐτόνισε δὲ αὐτὸς ὁ κύριος Μουστακαλῆς. Καὶ τὸ ψάλλουν μέ τόσῃ ὀρεξίν, ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι, ἅμα τελειώσῃ ἡ ἐορτή, ποντίκι δὲν θὰ μείνῃ εἰς τὴν γειτονείαν! . .

Καὶ πραγματικῶς. Ἀφ' οὗ ἐτραγουδῶσαν ὅσα τραγούδια ἤξευραν, ὁ ἐορτάζων ἀρχιμουσικός τοὺς ἔθγαλε λόγον καὶ τοὺς εἶπε:

«Ἀγαπητοί μου φίλοι, συνάδελφοι καὶ μαθηταί! Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τιμὴν ποὺ μοῦ ἐκάματε ἀπόψε. Ὅλα τὰ βάσανα ποὺ ὡς γάτος κ' ἐγὼ ὑπέφερα εἰς τὴν μακράν μου ζωὴν, τὰ λησμονῶ τώρα ποὺ βλέπω πόσον μά- γαπάτε. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ διὰ τὰς εὐχὰς σας, καὶ σας εὐχομαι κ' ἐγὼ βίον ὀλιβιον, χωρὶς ξύλον καὶ μέ πολλά ποντίκια. Καὶ τώρα, ἐπειδὴ μετὰ τὴν συναυλίαν ἀξίζει ἐν καλὸν δεῖπνον, ὀρίστε μαζί μου, σᾶς παρακαλῶ, νὰ σας φιλέψω. Βεῦρω ἐδῶ—κοντὰ μίαν σοφίταν ποὺ εἶνε γεμάτη ποντίκια. Θὰ τρυπώσωμεν μέσα ἀπὸ τὴν θυρίδα, ποὺ τὴν ἀφίνουν ἐπιτήδες ἀνοικτὴν διὰ τοὺς γάτους, καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ καλοπεράσωμεν! Ἐμπρός, μάρς!»

Ἐμπρός ὁ ἀρχιμουσικός, ἀπὸ πίσω οἱ ἄλλοι μέ τὴν σειράν, ἐξεκίνησαν αἰγὰ-αἰγὰ διὰ τὴν σοφίταν. Καὶ τὰ ποντίκια ποὺ τα ἤκουσαν ὅλα, ἐκουκουλώθησαν εἰς τὰ κρεβάτια των καὶ ἔκαμαν ὅτι κοιμῶνται βαθεῖα. . .

Νὰ ἰδοῦμεν! Θὰ εὕρουν κανένα οἱ γάτοι; . . . Δὲν το πιστεύω! Ἄν πάλιν κανένα ἄτακτον καὶ τρελὸν ποντίκι δὲν ἀκούσῃ τὴν μητέρα του καὶ ξεμυτίσῃ, ὦ, τότε σίγουρα θὰ τὴν πιάθῃ!

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

Εὐρωστοί, εὐσωμοί, μέ τὰ διπλώμα- τὰ των καὶ μέ τὴν ὀρεξίν των, τί θὰ ἐ- γίνοντο, τί θὰ ἔκαμνον οἱ τρεῖς νεαροὶ κύριοι Μαντζουράνα;

Σπουδαῖον, σπουδαϊότατον ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐσχέποντο νυχθημερὸν καὶ αὐτοὶ καὶ ὁ ἱππότης πατὴρ των.

Ἐν πρώτοις τί ἤμπορούσαν νὰ κά- μουν; Πλῆρα ὁ πρῶτος; Ἀερόστατα ὁ δεύτερος; Ὀνειρα ὁ τρίτος; Πολὺ κα- λά! Ὅμως δι' ὅλα αὐτὰ ἐγχερίζοντο χρήματα καὶ χρήματα, εἴπαμεν δὲ ὅτι ὁ ἱππότης εἶχε ἀπομείνῃ χωρὶς λεπτόν, χωρὶς δένδρον. . .

Θὰ ἔμενον λοιπὸν ἀργοί, καὶ θὰ τοὺς ἔτρεφεν αἰωνίως ὁ πατὴρ των;

Ὅχι, ποτέ. Πρῶτον ὅτι ἡ ἀργία εἶνε τὸ χειρότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἐ- πεῖτα πῶς νὰ τρέφῃ ὁ δυστυχὴς ἱππό- τῃς καὶ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς, ποὺ ἔτρωγαν ὡς δεκατρεῖς, ἐνθ' μάλιστα καὶ μεταβί- ας ἤμπορούσε τώρα νὰ τρέφῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸν γέροντα ἐκείνον ὑπηρετήν. — τὸν φλύαρον; . . . Ἐξώδευσεν ὁ ἄν- θρωπος, τοὺς ἐσπούδασε, τοῖς παρέσχε τὰ μέσα τῆς ἐργασίας· ἰδοὺ, ἤλθε τε- λος πάντων ἡ στιγμή νὰ τα χρησιμο- ποιήσουν.

Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ὁ ἱππότης ἔκρου- σε τὸν κώδωνα καὶ ἀμέσως εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ γερὼ-Λευκίας— κοντὸς καὶ παχὺς ἀνθρωπάκος μ' ἓνα παράδοξον σκούφον μαῦρον, ὡς εἶδος σβεστήρος λύχνου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου του.

«Λευκία φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ κύριος Μαντζουράνας. Νὰ πᾶς νὰ μοῦ βρῇς τὸν Ἰωάννην, τὸν Πέτρον καὶ τὸν Στέ- φανον, καὶ νὰ μοῦ τοὺς φέρῃς ἐδῶ, διότι θέλω νὰ τοὺς ὁμιλήσω τῶρ' ἄ μ' ε- σως. Πήγαίνε!»

Ὁ ὑπηρετὴς ἔκλεισε τὴν χεῖρα ἀφῆ- σας ἀνοικτὸν μόνον τὸν ἀντίχειρα—τὸ ὁποῖον εἰς τὴν γλῶσσάν του ἐσήμαινεν «Ὑπακούω!» Κατόπιν ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθε.

Μετὰ μίαν ὥραν, — μόνον μετὰ μίαν ὥραν! — οἱ τρεῖς νέοι εὐρίσκοντο ἀπέ- ναντι τοῦ πατρὸς των. Ὁ ἱππότης ἐδη- ξε τρεῖς, ἔπτυσεν ἅπαξ, καὶ τοῖς ἀπηύ- θυνε τὸ ἐπόμενον λογιῶν, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνοι ἤκουσαν ὀρθοί, ἀσκεπτεῖς καὶ μέ στόμα κλειστόν:

«Κύριοι Μαντζουράνα, τώρα πλέον εἰσθε ἀρκετὰ μεγάλοι. Ἐχετε δόντια περίφημα καὶ ὀρεξίν σπανίαν. Μὲ τοιαῦ- τα προσόντα θὰ ἦσθε ἱκανοὶ νὰ κατα- βροχθίσετε ἐντὸς ὀλίγου ὅλην μου τὴν περιουσίαν. . . ἂν εἶχα! Ἀλλὰ βλέ- πετε ὅτι τώρα πλέον δὲν ἔχω τίποτε

ἄλλο, ἀπὸ κάτι γαίης χέρσους, ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ δάσους μου καὶ ἀπὸ τοὺς τέσσαρας τοῖχους τοῦ πύργου μου! Ἡ μήπως νομίζετε ὅτι ἡ Νεράϊδα Μαν- τζουράνα εἶνε ἱκανὴ νὰ μοῦ μεταβάλῃ τοὺς λίθους εἰς μπιφτέκια καὶ εἰς ὀμε- λήττες, διὰ νὰ σας τρέφω; . . . Αὐτὰ ἐσχεπτόμην ἀπὸ πολλὸν καιρὸν καὶ ἐπὶ τέλους ἔκαμα τὴν ἀπόφασίν μου. Ἀ- κούσατε: Μίαν φο- ράν, κύριοι, ἓνας μυ- λωνᾶς, — ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο ἀκριβῶς εἰς τὴν ἰδικήν μου θέσιν μέ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὸς ἀπέθανεν, — ἄφησε εἰς τοὺς τρεῖς υἱούς του ὡς μόνην κληρο- νομίαν τὸν μύλον του, τὸν γάϊδαρόν του καὶ μίαν γάταν. Ἐ- γὼ, δόξα τῷ Θεῷ. εἶμαι κάλλιστα εἰς τὴν ὑγίαν μου. Εἶ- πα ὅμως μέ τὸν νοῦν μου, ὅτι ὁ κό- σμος ἀνήκει εἰς ὁ- λους, εἰς ἐμέ ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, — ὁ κόσμος μέ τὰ τέσσαρά του στοι- χεῖα: τὴν γῆν, τὸν αἶρα, τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ. Σᾶς τα μοιράζω λοιπὸν, ὅπως ὁ μιλωνᾶς ἐμοίρασε τὴν μικράν του πε- ριουσίαν. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ μὲν στοι- χεῖα εἶνε τέσσαρα, οἱ δὲ υἱοὶ μου τρεῖς, μένει ἐν στοιχείῳ, τὸ πῦρ. Ἐ, αὐτὸ πλέον ἂς το πάρῃ ὁποῖος θέλῃ!»

Ὁ Ἰωάννης, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Στέ- φανος ἤνοιξαν τώρα τὰ στόματά των . . . ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν. Συγχρόνως ἤνοιξαν καὶ τὰ μάτια των, τόσα μεγάλα. Ὁ δυστυχὴς γέρον ἐπρελάθη ἀρά γε, ἡ μήπως τοὺς ἐπερίπαιζεν; Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐξηκολούθησεν, ὡς νὰ μὴν ἐνόησε τίποτε: «Μένει λοιπὸν εἰς τὴν διάθεσίν μας ἡ γῆ, ὁ αἶρ καὶ τὸ ὕδωρ. Σὺ, Ἰωάννη, λάβε τὸ ὕδωρ. Χάρισμά σου, παιδί μου, ἀφ' οὗ τὸ ὄνειρόν σου καὶ ἡ φιλοδοξία σου εἶνε νὰ γίνῃς ναυτικός.»

Ὁ Ἰωάννης θὰ ἐρρίπτετο βέβαια εἰς τὸν λαῖμόν τοῦ πατρὸς του, ἐάν, ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, τῷ παρέτρεν ἐπίσης καὶ τὰ μέσα διὰ νὰ πορεύεται δι' αὐτοῦ: κανὲν πλοῖον ἢ τουλάχιστον κανὲν χρηματόδεμα. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του νὰ ἐξοχκοῦται ἀπὸ χαράν, ὅπως τὸ ἱστῖον ἀπὸ τὸν ἄνεμον. . .

«Εἰς σέ, Πέτρε, χαρίζω τὸν αἶρα· λαμπρὸν στοιχεῖον καὶ ἕως τώρα ἀνε- μεταλλευτον. Μᾶς λέγεις αἰωνίως ὅτι τὸ ὄνειρόν σου εἶνε νὰ κάμῃς ἐν ἀερόστατον μέ πηδάλιον. Ἰδοὺ λοιπὸν, κάμε το!»

Ὁ Πέτρος ἡσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐνηγκαλισθῇ τὰ γόνατα τοῦ πατρὸς του· ἀλλ' ἐπειδὴ οὔτε εἰς αὐτὸν δὲν παρεί- χοντο τὰ μέσα τῆς ἀγορᾶς ἢ τῆς κα- τασκευῆς ἀεροστάτου, κατέπνιξε τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ ἠρέσθη νὰ μετεωρι- σθῇ ὀλίγον εἰς τοὺς αἰθέρας τῶν ὀνεί- ρων του, τῶν σχεδίων καὶ τῶν ἐλπίδων. . .

«Ὁ Στέφανος θὰ κρατήσῃ τὴν γῆν— ἐξηκολούθησεν ὁ γενναϊόδωρος διαθέ- της. Εἶνε κάτι τι στερεώτερον ἀπὸ τὸ ὕδωρ καὶ τὸν αἶρα, ἀνασκάπτων δὲ ἡ καλλιεργῶν τὴν γῆν, δύνανται τις νὰ γίνῃ πλούσιος καὶ εὐκόλα καὶ γρήγο- ρα.»

Ὁ Στέφανος δὲν ἡσθάνθη διόλου τὰς εὐγνώμονας ἐπιθυ- μίας τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Πέτρου. . . Νάνασκάψῃ ἡ νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν αὐτός, ὁ ρεμ- βάζων ὡς φιλόσοφος καὶ θεωρῶν αἰωνίως τὰ νέφη! Καθ' ἣν στιγμήν μάλιστα τὸ πατὴρ διένεμε τὸ τελευταῖον μερίδιον, ἐκεῖνος ἐκύτταζε ἀφρημένος μίαν μυ-

γαν ἢ ὁποία ἔκαμνε βζ . . . βζ . . . καὶ ἐκτυποῦσε μέ τὸ κε- φάλι τὸ ὑάλιον τοῦ παραθύρου.

«Καὶ τώρα, παιδιά μου φίλτατα, ἐξηκο- λούθησεν ὁ ἱππότης Μαντζουράνας, ἐνθυ- μηθῆτε τί λέγει τὸ παραμῦθι τοῦ μιλωνᾶ. Τὰ παιδιά του κατῶρ- θωσαν νὰ πλουτήσουν μέ μίαν γάταν, μ' ἓνα μύλον καὶ μ' ἓνα γάϊδαρον. Τὸ ἴδιον βέ- βαια καὶ πολὺ γρηγο- ρώτερα θὰ κάμετε καὶ σεῖς μέ τὰ στοιχεῖά σας, φθάνει νὰ θέλετε. Ὁ φιλόπονος, ὁ εὐ- φυής καὶ ὁ τίμιος τὰ πάντα κατορθώνει. Πη- γαίνετε, παιδιά μου, πηγαίνετε νὰ ἐργασθῆτε, κατὰ τὰς δυ- νάμεις σας, κατὰ τὰς κλίσεις σας!

— Πηγαίνω, πατέρα, εἶπε πρῶτος ὁ Ἰωάννης. Ἡ θάλασσα μ' ἐλκύει. Εἶ- μαι Μαντζουράνας καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω. Μόνον σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε

τὴν εὐχὴν σας καὶ μίαν βαλίτζαν. Λευ- κία, κατέβασε τὴν βαλίτζαν!»

Τὴν βαλίτζαν, διότι μία μόνον ὑ- πήρχεν εἰς ὅλον τὸν πύργον. Ὁ γηραίος ὑπηρετὴς, παρὼν εἰς τὴν σκηνὴν ταύ- την καὶ ἀναμένων τὰς διαταγὰς τοῦ ἱπ- πότου, ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὸν Ἰωάννην, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν «Εὐχαρίστως!»

— Κ' ἐγὼ, ὅπως ὁ ἀδελφός μου, εἶ- μαι κατευχαραιστημένος, εἶπεν ὁ Πέτρος. Ἄν με βοηθήσῃ ἡ τύχη, θὰ τιμῶσω κ' ἐγὼ τὸ ὄνομα τῆς οικογενείας μου. Θὰ σας ζητήσω μόνον τὴν ἄδειαν νὰ πάρω τὰ οικογενειακά μας γάντια, ποὺ εἶνε ἀπὸ πράσινην τσόχαν καὶ ἔχουν ἐπάνω χρυσοκέντητον τὸ οἰκόσημον τῶν Μαντζουρανῶν. Τὰ γάντια διακρίνουν τοὺς εὐπατρίδας ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Πα- ρακαλῶ λοιπὸν τὸν Λευκίαν νὰ μοῦ τα εὕρῃ.»

Ὁ Λευκίας ἡγγίσε τὰ χεῖλῃ μέ τὸν δάκτυλον.

«Πῶς; δὲν ἡξεύρεις ποῦ εἶνε; Εἰς τὸ ἐρμάριον τῶν περγαμηνῶν, νομίζω!

— Ἐγὼ, εἶπε τότε ὁ Στέφανος, θὰ μείνω ἐδῶ. Ἐπὶ τέλους κ' ἐδῶ γῆ εἶνε! Ἐπειτα πάντα σᾶς χρειάζεται ἓνα παι- δί, διὰ νὰ σας περιποιηθῇ ἂν τυχὸν ἀρ- ρωστήσετε καὶ διὰ νὰ σας ὁμιλῇ καμ- μίαν φορὰν, ἀφ' οὗ ὁ Λευκίας μόνον νὰ νεύῃ ἔχει τὸ δικαίωμα. . . Τελος πάντων, θέλετε δὲν θέλετε, ἐγὼ δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ τὴν Μαντζουράναν, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰποθάνω τῆς πείνας! Λευ- κία, δὲν σου ζητῶ ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μου στρώνῃς τὸ κρεβ- βᾶτι καὶ νὰ μοῦ δίδῃς ὀλίγον φαγητόν!»

Ὁ ἱππότης ἔστει- λε τότε τὸν Λευκίαν νὰ φέρῃ τὰ γάντια καὶ τὴν βαλίτζαν. Κα- τόπιν εἶπεν, ὡς ἐν ἐ- πιλόγῃ:

«Ἄμα τὰ πουλιὰ μεγαλώσουν καὶ μά- θουν νὰ πετοῦν, οἱ γο- νεῖς τὰ βγάζουν ἀπὸ τὴν φωλεάν, διὰ νὰ ζήσουν μόνα των. Τὸ ἴδιον κάμνω τώρα κ' ἐγὼ, πρὸς τὸ καλὸν σας. Θὰ σας δώσω μίαν συμβουλήν ἀκό- μῃ, καὶ θὰ σας κάμω ἐν δῶρον. Ἡ συμβου- λή εἶνε: ἀποφεύγετε τὰς παγίδας τοῦ κό- σμου. Τὸ δὲ δῶρον εἶνε αὐτὰ τὰ χρυσὰ νομίσματα, τὰ τελευταῖα ποὺ μοῦ μέ- νουν. Σᾶς τα μοιράζω λοιπὸν μαζί μέ τὰς εὐχὰς μου, τὰ φιλιὰ μου καὶ τὰς εὐλογίας μου.»

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ

Ὁ ἱππότης Μαντζουράνας

Ὁ ὑπηρετὴς Λευκίας.

